Р Е Ш Е Н И Е
№ 40386

гр. София, 19.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 17 състав,** в публично заседание на 12.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **10127** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Б. С. С., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 5, подадена чрез административния орган с вх. № 433200-92480/31.07.2026 г. и постъпила в съда с вх. № 29046/14.08.2026 г., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003926 от 30.07.2026 г., издадена от полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП е приложена принудителна административна мярка – „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.

Жалбоподателят оспорва заповедта като незаконосъобразна. Поддържа, че процедурата по служебно прекратяване на регистрацията на собствения му автомобил е опорочена, тъй като не му е изпращано и връчвано писмено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането (КЗ) и не му е предоставен предвиденият в закона 14-дневен срок за отстраняване на нарушението. Твърди, че не е знаел за служебното прекратяване на регистрацията. Сочи, че работата му е свързана с ежедневно шофиране, включително командировки в страната и посещения на обекти на територията на [населено място], и че лишаването от възможност да управлява автомобил засяга издръжката на семейството му.

В съдебното заседание жалбоподателят се явява лично, поддържа жалбата и иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна.

Ответникът – полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, чрез юрк. П., оспорва жалбата и иска същата да бъде отхвърлена. Поддържа,

че заповедта е законосъобразна и правилна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.
Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, след като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото и извърши служебна проверка на оспорения акт на всички основания по чл. 146 АПК, приема за установено следното:
На 29.07.2026 г. около 09:27 часа жалбоподателят е управлявал собствения си лек автомобил „С. Б.“ с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], по [улица], с посока на движение към [улица]. При извършената до № 30 полицейска проверка е установено, че регистрацията на автомобила е служебно прекратена на 27.05.2026 г. на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП по уведомление от Гаранционния фонд. За установеното е съставен АУАН серия GA № 1064351 от 29.07.2026 г. Нарушението е квалифицирано по чл. 140, ал. 1, пр. първо ЗДвП.
В даденото на 29.07.2026 г. писмено сведение жалбоподателят е посочил, че е управлявал личния си автомобил и при проверката е узнал за прекратената му регистрация. Заявил е, че до този момент не е бил уведомен за това обстоятелство.
За проверката е изготвена и докладна записка рег. № 229р-25995/30.07.2026 г. от полицейски инспектор, в която е отразено установяването на служебно прекратената регистрация чрез справка в информационните масиви на МВР, както и изземването на документите и регистрационните табели.
На 30.07.2026 г. полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, е издал оспорената Заповед № 26-4332-003926. Прието е, че е извършено нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП, за което чл. 175, ал. 3 ЗДвП предвижда наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство. На основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП е разпоредено временно отнемане на СУМПС на жалбоподателя до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца. Заповедта е връчена лично на 31.07.2026 г.
От приложената застрахователна полица № BG/07/126002660249 на ЗД „Евроинс“ АД се установява, че на 31.07.2026 г. е сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за процесния автомобил.
В представената справка за историята на регистрацията на автомобила е отразено прекратяването ѝ на 27.05.2026 г. по чл. 143, ал. 10 ЗДвП по уведомление от Гаранционния фонд за липса на застраховка „Гражданска отговорност“. На 03.08.2026 г. в 15:08 часа е отразено възстановяване след прекратяване при уведомление от Гаранционния фонд, като е посочена сключената застраховка № BG/07/126002660249 със срок от 31.07.2026 г. до 30.07.2027 г.
При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:
Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от адресата на заповедта, чиито права са непосредствено засегнати от приложената мярка, срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт. Заповедта е връчена на 31.07.2026 г., а жалбата е подадена чрез административния орган на същата дата, поради което срокът по чл. 149, ал. 1 АПК е спазен.
Разгледана по същество, жалбата е основателна.
Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по закона съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи СДВР е определена като служба за контрол по ЗДвП в рамките на обслужваната територия. С т. 1 от Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. директорът на СДВР е оправомощил полицейските органи в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР да издават заповеди за прилагане на принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 ЗДвП.
От приложения акт за встъпване в длъжност се установява, че на 20.09.2024 г. П. Х. П. е встъпил

в длъжност полицейски инспектор IV степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към Отдел „Пътна полиция“ при СДВР въз основа на Заповед № 513з-9570/13.09.2024 г. Длъжността попада в кръга на оправомощените лица, а нарушението е установено на територията на [населено място]. Следователно оспорената заповед е издадена от материално, териториално и персонално компетентен орган.

Актът е в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 АПК и чл. 172, ал. 1 ЗДвП. Фактическите и правните основания позволяват на адресата да разбере волеизявлението и на съда да извърши контрол за неговата законосъобразност.

При издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Относимите факти са установени чрез непосредствена полицейска проверка и справка в информационните масиви на МВР и са отразени в АУАН и докладната записка. Актът е съставен и предявен в присъствието на жалбоподателя, от когото е снето и писмено сведение.

Материалноправните предпоставки за прилагане на мярката към момента на издаване на заповедта също са били налице. Съгласно чл. 140, ал. 1 ЗДвП по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. По силата на чл. 143, ал. 10 ЗДвП регистрацията се прекратява служебно при получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 КЗ, а се възстановява при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

За управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред, чл. 175, ал. 3 ЗДвП предвижда наказания лишаване от право да се управлява моторно превозно средство и глоба. В тези случаи чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП, в приложимата редакция, действаща от 07.09.2025 г., предвижда временно отнемане на свидетелството за управление до решаване на въпроса за отговорността на водача, но за не повече от шест месеца.

По делото е доказано, че на 29.07.2026 г. жалбоподателят е управлявал автомобила по път, отворен за обществено ползване, при служебно прекратена и невъзстановена регистрация. Тези обстоятелства са отразени в АУАН, който се ползва с доказателствената сила по чл. 189, ал. 2 ЗДвП до доказване на противното, и се потвърждават от докладната записка, справката за историята на регистрацията и даденото от самия жалбоподател сведение. Управлението не се оспорва, а доказателства за действаща регистрация към проверката не са представени. Обективно е осъществено нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП, за което законът предвижда и лишаване от право на управление. Фактическото основание на мярката е установено по изискуемия от чл. 170, ал. 1 АПК начин.

Доводът, че жалбоподателят не е знаел за прекратената регистрация, е относим към субективната страна на нарушението и следва да бъде обсъден при решаване на въпроса за неговата административнонаказателна отговорност. Принудителната административна мярка не е административно наказание. Тя има превантивен и преустановителен характер по смисъла на чл. 22 ЗАНН и се прилага при наличието на обективните предпоставки, предвидени в специалния закон. В настоящото производство не се разрешава въпросът за вината на водача и не се налага наказанието по чл. 175, ал. 3 ЗДвП.

Изводът, че към издаването на заповедта са били налице обективните предпоставки по чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП, не изчерпва дължимата съдебна проверка. Самостоятелно основание за незаконосъобразност по чл. 146, т. 5 АПК е несъответствието с целта на закона. Съгласно чл. 171 ЗДвП принудителните административни мерки се прилагат за осигуряване на безопасността на

движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. Те не могат да служат като допълнителна санкция за вече извършено деяние или като предварително изпълнение на евентуално бъдещо наказание.
Поради продължаващото действие на процесната мярка съдът следва да съобрази и настъпилите след издаването на заповедта факти от значение за делото по чл. 142, ал. 2 АПК. Това не означава да се заличи установеното нарушение или последващото възстановяване на регистрацията да получи обратно действие. Преценката е дали при установените към приключване на устните състезания обстоятелства запазването на ограничението продължава да обслужва целта, за която законът го допуска.
В случая на следващия ден след издаването на заповедта – 31.07.2026 г., за автомобила е сключена застраховка „Гражданска отговорност“, а на 03.08.2026 г. регистрацията му е възстановена. Тези обстоятелства са удостоверени както от полицата, така и от справката на самия административен орган, в която възстановяването е свързано именно с тази застраховка. Следователно в кратък срок след установяването на нарушението е отстранена причината за прекратяване на регистрацията и е възстановено разрешението автомобилът да участва в пътното движение.
Законодателят е предвидил специални мерки при липса на задължителна застраховка – временно отнемане на СУМПС по чл. 171, т. 1, б. е) ЗДвП и временно спиране от движение на превозното средство по чл. 171, т. 2, б. в) ЗДвП, чието действие е обвързано с отстраняване на нарушението, съответно със сключване на застраховката. Управлението при вече прекратена регистрация има самостоятелна правна квалификация и не се приравнява на липсата на застраховка. Това разграничение обаче не освобождава органа и съда от преценка дали след сключването на застраховката и действителното възстановяване на регистрацията ограничението на правото на водача е все още необходимо за постигане на целта по чл. 171 ЗДвП.
Обстоятелството, че чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП определя действието на мярката до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от шест месеца, не отменя изискването за съразмерност по чл. 6 АПК. Посоченият срок очертава пределите на административната принуда, но не е самостоятелна нейна цел. Изчакването на произнасяне относно отговорността не може само по себе си да оправдае ограничение, когато конкретното противоправно състояние е преодоляно и не е установена необходимост от продължаването му за защита на безопасността на движението във връзка с това нарушение.
В разглеждания случай не са установени конкретни обстоятелства, които да обосновават такава необходимост след възстановяване на регистрацията. Ограничението засяга възможността жалбоподателят да управлява всяко моторно превозно средство, докато регистрационният статус на автомобила, послужил като основание за мярката, е приведен в съответствие със закона. При тези факти запазването на мярката надхвърля необходимото за предотвратяване или преустановяване на установеното нарушение и придобива санкционен ефект. Това е несъвместимо с правната природа на принудителните административни мерки и с принципа на съразмерност по чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК.
В тази насока са и съображенията за необходимост от конкретна преценка на защитимата от закона цел, застъпени в практиката на ВАС по предварителното изпълнение на мерки от този вид – Определение № 533 от 19.01.2026 г. по адм. дело № 12298/2025 г., Определение № 1738 от 16.02.2026 г. по адм. дело № 1267/2026 г. и Определение № 1661 от 13.02.2026 г. по адм. дело № 979/2026 г. Тези определения са постановени в производства с различен предмет и не предрешават законосъобразността на отделната заповед. Относима е възприетата в тях необходимост административната принуда да бъде преценявана с оглед конкретните факти и

постигнатата защита на обществения интерес.
Същият подход при проверката за съответствие с целта на закона е възприет и в Решение № 13436 от 06.04.2026 г. по адм. дело № 2396/2026 г. на Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав.
С оглед на изложеното съдът намира, че продължаващото действие на приложената принудителна административна мярка не съответства на целта на закона. Налице е отменителното основание по чл. 146, т. 5 АПК, поради което оспорената заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна.
Жалбоподателят не е направил искане за присъждане на разноски, поради което такива не следва да му се присъждат.
Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003926 от 30.07.2026 г., издадена от полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5, изречение второ ЗДвП.
Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: